

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 14Sa/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6020200088
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:6020200088.1

Uznesenie

Správny súd v Banskej Bystrici v konaní pred sudcom JUDr. Petrom Kvietkom, v právnej veci žalobcu: ITIMEX, a. s., sídlom Kukučínova č. 8, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 31 425 666, právne zastúpeného: JUDr. Ondrej Zachar, advokát, sídlom Horná 65/A, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, sídlom ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

I. Správny súd v Banskej Bystrici žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, sídlom ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, u k l a d á povinnosť konať a rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Levice č.k. 700-1310014816-GCO4/16 zo dňa 7. januára 2016 v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

II. Žalovaný je povinný doručiť Správnemu súdu v Banskej Bystrici rozhodnutie vo veci odvolania žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Levice č.k. 700-1310014816-GCO4/16 zo dňa 7. januára 2016 v lehote 30 dní odo dňa jeho vydania.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, v lehote 20 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o výške trov konania, ktoré bude vydané po právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

1. Sociálna poisťovňa pobočka Levice rozhodnutím č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 7. januára 2016 predpísala žalobcovi penále v sume 20.720,22 eur. Rozhodnutie bolo doručené prostredníctvom pošty na doručenkú do vlastných rúk s obsiahnutými údajmi o prevzatí zásielky dňa 20. januára 2016, o neúspešnom pokuse o doručenie zásielky s výzvou na opakované doručenie dňa 13. januára 2016, o opakovanom doručovaní 14. januára 2016 a o dni uloženia zásielky 14. januára 2016. Žalobca podal odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu podaním zo dňa 3. februára 2016 doručeným prvostupňovému správneému orgánu 05. februára 2016. Odvolanie bolo podané na poštovú prepravu 03. februára 2016.

2. Žalovaný žalobcovi oznámil listom zo dňa 4. apríla 2016, že žalobca podal odvolanie po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehote odo dňa oznámenia prvostupňového rozhodnutia. Žalovaný uviedol, že prvostupňové rozhodnutie zo dňa 7. januára 2016 bolo žalobcovi doručované opakovane, doporučene do vlastných rúk, čo Slovenská pošta žalobcovi oznámila a zároveň zásielku uložila na pošte dňa 14. januára 2016. Žalovaný poukázala na znenie § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z o sociálnom poistení, podľa ktorého ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk zastihnutý, hoci sa v mieste doručenie zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa

adresát o uložení nedozvedel. Pre počítanie lehôt platí § 29 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a § 122 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého lehota určená podľa dní začína dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Zásielka bola uložená 14. januára 2016, preto sa za deň doručenia považuje 18. januára 2016, keďže 17. januára 2016 bola nedeľa. Prvostupňové rozhodnutie po márnom uplynutí 15-dňovej lehoty na podanie odvolania nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 3. februára 2016, keďže posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol 2. február 2016. Zákon o sociálnom poistení nedovoľuje žalovanému preskúmať rozhodnutie na základe oneskorene podaného odvolania. Právoplatné rozhodnutie je teda záväzné, nezmeniteľné a preto aj nenapadnuteľné riadnym opravným prostriedkom.

3. Žalobca sa žalobou doručenu súdu 29. marca 2018 domáhal, aby správny súd uložil žalovanému povinnosť konať a rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne pobočka Levice č. k. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo 7. januára 2016 v lehote 10 dní od právoplatnosti jeho rozhodnutia. Zároveň žiadal, aby súd žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania. Žalobca ďalej uviedol, že pred podaním žaloby vyčerpal prostriedok nápravy podaním sťažnosti na nečinnosť žalovaného podľa zákona č. 9/2010 Z. z. čo však nevedlo žalovaného ku konaniu.

4. Podľa podanej správnej žaloby je žalovaný nečinný z dôvodu, že nerozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne pobočka Levice č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo 7. januára 2016. Prvostupňový správny orgán postúpil žalobcovo odvolanie žalovanému, avšak žalovaný o ňom nerozhodol, čím žalobcovi odňala právo konať a domáhať sa svojho práva pred príslušným orgánom a zároveň domáhať sa preskúmania rozhodnutia súdom. Podľa tvrdenia žalobcu, prvostupňové rozhodnutie napadol odvolaním v zákonom stanovenej lehote. Prvostupňové rozhodnutie prevzal 20. januára 2016 a lehota na podanie odvolania uplynula 4. februára 2016. Odvolanie podal na poštovú prepravu 3. februára 2016, čím bola dodržaná zákonná lehota na podanie odvolania.

5. Žalobca namietal, že žalovaný nedostatočne preskúmala splnenie podmienok pre uplatnenie fikcie doručenia. Zákonná konštrukcia náhradného doručenia vychádza z toho, že adresát sa v čase doručenia v mieste doručenia zdržiaval. Príslušnou poštou vystavená doručenka zachytávajúca postup pri doručení, vrátane údajov vyžadovaných ust. § 212 ods. 4 zákona osvedčuje pravdivosť toho, čo je v nej uvedené, ak nie je preukázaný opak. Pokiaľ doručenka neobsahuje údaj, že adresát sa v mieste doručenia zdržoval, nie je osvedčené, či táto podmienka náhradného doručenia bola splnená. V takom prípade je povinnosťou rozhodujúceho orgánu vykonať šetrenie na zistenie jej splnenia, pričom nie je povinnosťou sťažovateľa, ktorému bolo doručované poštou, navrhnúť dôkazy na preukázanie svojho prípadného tvrdenia, že sa v čase doručovania v mieste doručovania nezdržoval (žalobca pritom poukázal na rozhodnutie NS SR 6CdO 239/2011). Podľa žalobcu teda nebola splnená podmienka pre aplikáciu fikcie doručenia a to, aby bol adresát poštovým doručovateľom vhodným spôsobom upovedomený o tom, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu.

6. Žalovaný nerozhodol o odvolaní žalobcu, ale mu zaslal vyjadrenie k odvolaniu, v ktorom zahrnul svoje domnienky a úvahy bez možnosti žalobcu právne relevantne sa voči nemu brániť. Takýmto postupom žalovaný odňal žalobcovi akékoľvek právo na využitie prostriedkov procesnej právnej obrany.

7. Žalobca v podanej správnej žalobe uviedol, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. III.ÚS/282/08, I.ÚS/225/08) je nečinnosťou pasivita orgánu verejnej správy vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie aj keď niet zákonnej prekážky alebo faktickej prekážky, aby rozhodli. V predmetnom prípade takáto prekážka nebola daná. Paušálny odkaz, že zákon žalovanému nedovoľuje preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe oneskorene podaného odvolania je nekonkrétny, vágny a nepravdivý, nemajúci oporu v žiadnom konkrétnom ustanovení zákona. Takýto postup je v rozpore s § 218 zákona č. 461/2003 Z. z., podľa ktorého má povinnosť odvolanie preskúmať a rozhodnúť o ňom.

8. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného poukázal na to, že žalovaný nesprávne tvrdí, že zákon o sociálnom poistení mu neukladá povinnosť preskúmať oneskorene podané odvolanie a rozhodnúť o ňom vo forme rozhodnutia. Odvolanie bolo doručené prvostupňovému správne orgánu, ktorý ho ako také posúdil a odstúpil vec na rozhodnutie žalovanému. Ďalší procesný postup upravuje § 218 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého je žalovaný povinný rozhodnúť o podanom odvolaní.

Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Bratislava 1S/37/2011 z 7. novembra 2013 a Krajského súdu Košice 9Sa/2/2017 z 8. decembra 2017. Z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach vyplýva, že aplikovať ustanovenia náhradného doručenia možno iba v prípade, že nedošlo k reálnemu doručeniu. Náhradné doručenie je len subsidiárnym prostriedkom doručovania písomností, jeho okolnosti musia byť vždy riadne preukázané, spravidla vyžaduje ďalšie dokazovanie. Uprednostnenie náhradného doručenia na základe toho istého dôkazného prostriedku nemožno považovať za ústavne konformné podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Správny súd v tej súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/81/2015 zo dňa 21. januára 2017, v ktorom konštatoval, že je vylúčené aplikovať inštitút náhradného doručenia v prípade, že si adresát zásielku osobne prevzal na pošte. Taký postup by bol v rozpore s účelom a zmyslom ustanovenia upravujúceho inštitút náhradného doručenia, ako aj v rozpore s princípom právnej istoty. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí poukázal aj na nález Ústavného súdu SR II ÚS/65/2010- 49. Žalovanému sa rozhodnutie nevrátilo ako neprevzaté v odbernej lehote, žalobca má preto nepochybne za to, že odvolanie podával v lehote. Žalobca prostredníctvom svojho zástupcu na pojednávaní poukázal na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z roku 2011 a 2012, pričom najvyšší súd sa od tejto svojej rozhodovacej praxe odklonil tak, ako je to vyjadrené v rozhodnutí sp. zn.: 3Sžf/29/2016 zo dňa 23. novembra 2017. Poukázal tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sžk/16/2017, ktoré bolo síce vydané v daňovom konaní, ale pri obdobne právnej úprave ho možno použiť aj na prejednávanú vec, pričom z tohto rozhodnutia vyplýva, že oznámenie o tom, že odvolanie bolo podané oneskorene, nespôsobuje žiadne ukončenie konania a poukázal tiež na to, že bolo práve na voľbe žalobcu, či zvolí ako prostriedok právnej ochrany žalobu o nečinnosť žalovaného alebo požiada o preskúmanie listu, ktorý bol žalobcovi zaslaný ako vyjadrenie k podanému opravnému prostriedku.

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobcovi bolo rozhodnutím pobočky Sociálnej poisťovne Levica č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 7. januára 2016 predpísané za obdobie február 2010 a marec 2010 penále v sume 20.720,22 eur. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré bolo prvostupňovému správne orgánu doručené 5. februára 2016 a na poštu podané dňa 3. februára 2016. Žalovaný listom č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 4. apríla 2016 označeným ako „Vyjadrenie k odvolaniu“ oznámil žalobcovi, že lehota na podanie odvolania uplynula 2. februára 2016 a prvostupňové rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 3. februára 2016. Následne 25. apríla 2016 bola prvostupňovému správne orgánu doručená žiadosť o obnovu konania od žalobcu, o ktorej bolo rozhodnuté dňa 7. januára 2016 tak, že žiadosti nebolo vyhovené. Odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu bolo žalovaným zamietnuté. K žalobným námietkam nezákonnosti žalovaný uviedol, že účinky doručenia podľa § 212 ods. 4 zákona o sociálnom poistení nastanú tretí deň od uloženia písomnosti na pošte bez ohľadu na skutočnosť, či si adresát uloženú písomnosť vyzdvihne po uplynutí troch dní od uloženia alebo nevyzdvihne vôbec. Vyzdvihnutie zásielky po troch dňoch od jej uloženia už nemá vplyv na účinky doručenia podľa tohto ustanovenia zákona. Sociálna poisťovňa vychádza z doručenky ako relevantného dôkazu, ktorý preukazuje doručenie písomnosti. Údaje v nej uvedené považuje za správne, kým sa nepreukáže opak. Teda osobitne neskúma, či sa účastník konania v čase doručovania písomnosti v mieste doručenia zdržiaval. Z doručenky rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu zo dňa 7. januára 2016 vyplýva, že u žalobcu bol vykonaný neúspešný pokus doručenia 13. januára 2016. Druhý opakovaný pokus bol takisto neúspešný a uskutočnil sa dňa 14. januára 2016 a v tento deň bola písomnosť uložená na pošte. Tretí deň pripadol na deň pracovného pokoja, a preto posledný deň trojdňovej lehoty skončil 18. januára 2016, ktorý je aj dňom doručenia. Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/109/2011 z 23. júna 2011, podľa ktorého pri doručovaní poštou sa miesto, deň a spôsob doručenia preukazuje zásadne doručenkou, ktorú pošta vracia späť odosielateľovi. Na doručenke v predmetnej veci boli všetky potrebné údaje na to, aby sa zásielka považovala za doručenú v súlade s § 212 ods. 4 zákona o sociálnom poistení.

10. Žalovaný ďalej uviedol, že zákon o sociálnom poistení v rámci odvolacieho konania (§ 214 a nasl.) neukladá žalovanému povinnosť preskúmať oneskorene podané odvolanie a rozhodnúť o ňom vo forme rozhodnutia. Keďže odvolanie bolo podané po uplynutí lehoty na jeho podanie, nebolo možné ho kvalifikovať ako odvolanie a nemohlo byť vybavené postupom, ktorý je určený pre preskúmanie neprávoplatných rozhodnutí (§ 218 zákona o sociálnom poistení). Práve odvolanie, ktoré bolo žalobcom podané oneskorene, predstavuje zákonnú prekážku na to, aby Sociálna poisťovňa – ústredie ako odvolací orgán mohla konať a rozhodovať. Žalovaný preto navrhol, aby súd žalobu zamietol. Na pojednávaní žalovaný zdôraznil, že žalobca mení dôvody, pre ktoré považuje postup žalovaného za nesprávny. Žalobca až v žalobe tvrdil, že mu nebolo doručené prvostupňové rozhodnutie fikciou. Na

doručenke s prvostupňovým rozhodnutím je jasne a zrozumiteľne uvedené, že žalobca nebol zastihnutý, čo znamená, že sa v mieste zdržiaval a doručenka túto skutočnosť osvedčila. Žalobca po pojednávaní podaním z 26. septembra 2018 doplnil, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/29/2016 z 18. októbra 2017, ktoré sa týka inštitútu náhradného doručenia, bolo predmetom zasadnutia Správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa konalo 14. mája 2018, kde bolo vo výsledku prijaté rozhodnutie, že toto rozhodnutie nebude zverejnené ako judikát v zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk NS SR. Z toho žalovaný vyvodil, že Správne kolégium Najvyššieho súdu SR nezdieľa rovnaký právny názor ako ten, ktorý bol vyjadrený v tomto rozhodnutí.

11. Krajský súd v Banskej Bystrici ako správny súd vecne príslušný podľa § 10 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len SSP) a miestne príslušný podľa § 13 ods. 1 SSP vec prejednal na nariadenom pojednávaní a dospel k záveru, že žaloba bola dôvodná. Rozsudkom č. k. 28Sa/5/2018-124 zo dňa 27. septembra 2018 rozhodol tak, že uložil žalovanému konať a rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Levice č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 7. januára 2016 v lehote 30 dní. Rozhodnutie odôvodnil tým, že nečinnosťou orgánu verejnej správy nie je len absencia konania stanoveného zákonom ale aj taký jeho postup, ktorý je v rozpore so zákonom stanoveným postupom. Podľa zákona o sociálnom poistení je povinnosťou žalovaného rozhodnúť o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu pobočky sociálnej poisťovne. Žiadny iný postup pre prípad podaného odvolania tento zákon neupravuje. Zároveň sa správny súd vysporiadal s námietkami týkajúcimi sa nesprávneho posúdenia včasnosti podaného odvolania proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, resp. k sporu účastníkov konania o výklad § 12 ods. 4 zákona o sociálnom poistení s tým, že ak bola zásielka doručená do vlastných rúk, odpadá dôvod doručenia rozhodnutia nahrádzať fikciou, tiež že z textu § 212 ods. 1, 3 a 4 zákona o sociálnom poistení nemožno dospieť k tomu, že náhradné doručenie fikciou podľa ods. 4 je alternatívou doručenia do vlastných rúk, a teda ide o dva popri sebe stojace spôsoby doručenia, nakoľko by to bolo v rozpore so samou podstatou fikcie doručenia. Okrem toho, pokiaľ právny predpis umožňuje dvojaký výklad, čo z podaní účastníkov je zrejmé, je v súlade s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky potrebné aplikovať ústavne konformný výklad, a teda aby bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnejšiu realizáciu Ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn.: 9Sžsk/24/2019 zo dňa 29. januára 2020 zrušil rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že sa nestotožnil s právnym názorom správneho súdu, že žalovaný je povinný rozhodnúť o oneskorene podanom odvolaní. Zákon o sociálnom poistení neukladá odvolaciemu orgánu povinnosť rozhodnúť o odvolaní, ktoré považuje za podané oneskorene (resp. neukladá mu povinnosť takéto odvolanie zamietnuť). Žalovaný preto nepochybil, keď iba neformálnym spôsobom (listom) oznámil účastníkovi konania, že jeho odvolanie je podané oneskorene. V režime predchádzajúcej procesno-právnej úpravy podľa Občianskeho súdneho poriadku, mal žalobca, ktorá neformálny list žalovaného prevzala ešte dňa 11. apríla 2016, zákonnú možnosť, v zmysle zásady, že každý, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím a postupom správneho orgánu, môže sa domáhať ochrany na správnom súde podaním návrhu na jeho preskúmanie podľa druhej hlavy, piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Ďalej v rozhodnutí uviedol, že samotnú otázku včasnosti podaného odvolania v predmetnom konaní (o nečinnosti správneho orgánu), nepovažoval za rozhodujúcu, a preto sa k argumentácii krajského súdu a účastníkov konania k tejto problematike, bližšie nevenoval. Považoval však za potrebné poznamenať, že otázku prednosti v prípade konkurencie (kolízie) zákonnej fikcie doručenia rozhodnutia a faktického prevzatia zásielky účastníkom konania v odbernej lehote v priebehu administratívneho konania, by bol oprávnený riešiť práve ten správny súd, ktorý by konal a rozhodoval v rámci súdneho prieskumu. Otázka posúdenia žalobcom tvrdenej nečinnosti žalovaného nie je otázkou rozhodnou ani predbežnou a krajský súd sa ňou v rámci konania o nečinnosti správneho orgánu zaoberal nadbytočne.

13. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd správny bol podľa § 469 SSP viazaný právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 9Sžsk/24/2019. Z predloženého administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že na podanie žalobcu z 3. decembra 2016 označené ako „odvolanie proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Levice č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 7. januára 2016, ktoré bolo doručené pobočkou v Leviciach 05.02.2016, žalovaný ako odvolací správny orgán reagovala listom zo dňa 4. apríla 2016, ktorý žalobca prevzala 11. apríla 2016 podľa bodu 27 a 31 rozsudku NS SR sp. zn.: 9Sžsk/24/2019: „Žalovaný tým, že hoci len neformálne účastníka konania de facto informovala, že jeho podanie (odvolanie) považuje za oneskorene podané,

a preto o ňom rozhodovať nebude (čo súčasne znamená, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu považuje za právoplatné), nebola nečinná, na podanie účastníka konania reagovala v primeranej lehote a ani úradný postup, ktorý zvolila po podaní odvolania z 3.2.2016 účastníkom konania (žalobkyňou), nebol v rozpore so zákonom stanoveným postupom, či je povinnosťami vyplývajúcim jej ako správneho orgánu z vtedy platnej právnej úpravy. Pretože z legislatívnej úpravy uvedenej v zákone o sociálnom poistení povinnosť žalovanej rozhodnúť o oneskorene podanom odvolaní nie je možné vyvodiť, nemožno za daných okolností bez ďalšieho skonštatovať nečinnosť žalovanej, spočívajúcej v porušení jej zákonnej povinnosti. Neuplatnenie, či opomenutie možnosti podať žalobu o preskúmanie neformálneho oznámenia žalovanej zo strany žalobkyne, resp. uplynutie zákonnej lehoty pre realizáciu takéhoto úkonu, nemožno dodatočne zhojiť podaním žaloby o nečinnosť správneho orgánu za okolností, keď žalovaný po podaní opravného prostriedku účastníkom konania nezostala nečinná, ale tohto účastníka úradne informovala, z akých dôvodov o jeho oneskorenom odvolaní nie je možné rozhodnúť, pričom rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je podľa jej názoru potrebné považovať za právoplatné“.

14. Po zrušení rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 28Sa/5/2018 zo dňa 27. septembra 2018, správny súd vec opätovne prejednal a oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 5. novembra 2020. Správny súd viazaný právnym názorom kasačného súdu vysloveného v rozsudku sp. zn.: 9Sžsk/24/2019, novým rozhodnutím z 12. novembra 2020 pod č. k. 28Sa/5/2020- 51, žalobu ako nedôvodnú zamietol a náhradu trov účastníkom konania nepriznal. Správny súd dodal, že ochrana pred nezákonnosťou spočívajúcou v nečinnosti orgánu verejnej správy pred správnym súdom je na mieste v prípadoch, v ktorých je zákonom stanovený postup, ktorým je orgán verejnej správy povinný sa riadiť. Nie je možné sa jej domáhať z dôvodu, že neformálny postup orgánu verejnej správy nebol súladný so zákonom v tých prípadoch, keď správny orgán nemá žiadnu zákonom stanovenú povinnosť konať, alebo upravený postup, a teda povinnosť týmto postupom sa riadiť.

15. Žalobca sa včas podanou kasačnou sťažnosťou domáhal zrušenia rozsudku č. k. 28Sa/5/2020-51 z 12. novembra 2020 a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalobca zotrval na svojich doterajších tvrdeniach a zopakoval, že v jeho prípade neboli naplnené podmienky, aby sa rozhodnutie pobočky považovalo za doručené fikciou, a tak je toto rozhodnutie naďalej neprávoplatné. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný, kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 SSP zamietol dňa 25. mája 2022 rozsudkom sp. zn.: 7Sžsk/27/2021, s tvrdením, že žalobca nedôvodne vytyka správneho súdu nesprávne právne posúdenie a odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Kasačný súd znova poukázal na právnu úpravu uvedenú v § 59 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správnom poriadku), ktorá obdobne príslušným správneho orgánom povinnosť rozhodnúť o oneskorene podanom odvolaní neukladá. Napriek tomu, že aplikácia ustanovení Správneho poriadku v konaní o sociálnom poistení je podľa § 172 zákona č. 461/2003 Z. z. vylúčená, úmyslom kasačného súdu bolo poukázať na tú skutočnosť, že vybavenie opravného prostriedku podaného účastníkom konania oneskorene prostredníctvom neformálneho listu nie je ojedinelou či atypickou záležitosťou charakteristickou len pre konania pred žalovanou, ale ide o štandardnú a bežnú prax tých odvolacích správnych orgánov, ktoré sa spravujú obdobnou právnou úpravou obsiahnutou aj v zákone o sociálnom poistení.

16. Žalobca proti rozhodnutiu Najvyššieho správneho súdu SR podal ústavnú sťažnosť, doručенú Ústavnému súdu SR dňa 26. septembra 2022, ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť Najvyššieho správneho súdu SR na ďalšie konanie. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti bola námietka, podľa ktorej sa správne súdy nevysporiadali s otázkou včasnosti podaného odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu a s tým súvisiacou námietkou o potrebe prioritizácie všeobecnej správnej žaloby, pred žalobou proti nečinnosti. Podľa názoru ústavného súdu platí, že ak možno ochranu toho istého subjektívneho práva dosiahnuť viacerými typmi konaní v správnom súdnictve, voľba konkrétneho z nich je zverená do dispozičnej sféry žalobcu. Aby správny súd mohol konkurenciu správnych žalôb neakceptovať, musí na to existovať výslovná zákonná opora. V prejednávanom prípade takejto zákonnej opory niet. Tým, že správne súdy prioritizovali využitie všeobecnej správnej žaloby na úkor žaloby proti nečnosti podstatne limitovali možnosť procesnej obrany žalobcu. Nálezom Ústavného súdu SR sp. zn.: III. ÚS 593/2022-29 zo dňa 7. februára 2023, ústavný súd dospel k záveru, že rozsudkom Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 25. mája 2022 bolo porušené základné právo žalobcu na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a na spravodlivé súdne konanie. Porušenia sa správne súdy dopustili tým, že poskytnutie ochrany v

správnom súdnictve viazali bez náležitej opory v zákonnej úprave, na určitý žalobný typ (všeobecná správna žaloba) a odmietli dať odpoveď na otázku, ktorá bola pre poskytnutie súdnej ochrany kardinálna. Správne sudy prioritizovali využitie všeobecnej správnej žaloby na úkor žaloby proti nečinnosti. Včasnosť podaného odvolania je tak podstatný pre záver o tom, či administratívne konanie bolo právoplatne ukončené a či je odvolací orgán v tomto prípade nečinný. Povinnosťou správneho súdu bolo na túto rozhodujúcu otázku poskytnúť relevantnú odpoveď.

17. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný viazaný (podľa § 134 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov) právnym názorom ústavného súdu vyjadreným v náleze sp. zn. III. ÚS 593/2022, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 7Sžsk/27/2021 z 25. mája 2022 v tejto veci, preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu a predchádzajúce konanie pred správnym súdom. Kasačný súd uviedol, že napadnutý rozsudok správneho súdu, hoci vychádzal zo záväzného právneho názoru kasačného súdu sp. zn. 9Sžsk/24/2019, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Kasačná sťažnosť tak bola vo výsledku dôvodná, v dôsledku čoho kasačný súd podľa § 462 ods. 1 SSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne súdu na ďalšie konanie. Správny súd o správnej žalobe rozhodne znova, viazaný právnym názorom vysloveným v tomto rozsudku (§ 469 SSP) a v náleze sp. zn. III. ÚS 593/2022. Kasačný súd zdôraznil, že Národná rada Slovenskej republiky síce 3. mája 2023 schválila zákon, ktorým sa v reakcii na tento nález mení definícia nečinnosti v zmysle § 3 ods. 1 písm. d) SSP a ktorý má nadobudnúť účinnosť 1. júla 2023. V prerokúvanej veci však žalobca svoju žalobu podal ešte 29. marca 2018 a vtedajšia právna úprava (ako ju vyložil aj ústavný súd vo svojom náleze) nevyučovala možnosť domáhať sa ochrany proti nečinnosti aj bez predošlého prieskumu prípisu žalovaného. Tým žalobcovi zakladala subjektívne právo, aby súd jeho žalobu prejednal a rozhodol o nej bez ohľadu na toto obmedzenie, ako to napokon vo svojom zrušujúcom náleze uviedol aj ústavný súd. Aplikácia novo schváleného zákona, ktorý by toto právo obmedzoval, by tak v tomto prípade predstavovala neprípustný retroaktívny zásah do práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zároveň kasačný súd poznamenal, že rozhodol rozsudkom podľa § 457 ods. 1 SSP, pretože kasačná sťažnosť smerovala voči rozsudku. Túto formu rozhodnutia však správny súd zvolil nesprávne, pretože podľa § 249 a 250 SSP mal o žalobe proti nečinnosti rozhodnúť (vo veci samej) uznesením. Aj tento nedostatok správny súd pri novom rozhodovaní napraví.

18. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom

19. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

20. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 242 ods. 1 SSP, žalobca sa môže žalobou domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatí administratívneho konaní.

22. Podľa § 245 SSP, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý podľa žalobcu má povinnosť vydať rozhodnutie alebo opatrenie, vykonať úkon alebo začať z úradnej povinnosti administratívne konanie.

23. Podľa § 250 ods. 1 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť žaloby, uznesením uloží žalovanému, aby v určenej lehote konal a rozhodol, vydal opatrenie alebo vykonal úkon, prípadne začal z úradnej povinnosti administratívne konanie. Vydaním tohto uznesenia sa súdne konanie nekončí a žalovaný je povinný správne súdu v určenej lehote doručiť vydané rozhodnutie, opatrenie alebo oznámenie o vykonanom úkone, prípadne o začatí administratívneho konania.

24. Podľa § 251 ods. 1 SSP, ak žalovaný svoju nečinnosť v určenej lehote bezdôvodne neodstráni, správny súd mu i bez návrhu môže uznesením uložiť pokutu. Pred rozhodnutím o pokute si správny súd môže vyžiadať stanovisko orgánu verejnej správy nadriadeného žalovanému.

25. Podľa § 172 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len zákon o sociálnom poistení), na konanie vo veciach sociálneho poistenia sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Všeobecný predpis o správnom konaní sa nevzťahuje ani na konanie vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom.

26. Podľa § 172 ods. 2 prvej vety zákona o sociálnom poistení, v konaní vo veciach sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia a účastníkov právnych vzťahov starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom Sociálna poisťovňa.

27. Podľa § 179 ods. 1, písm. b) zákona o sociálnom poistení, do pôsobnosti ústredia patrí rozhodovať v druhom stupni vo veciach, o ktorých rozhodovať v prvom stupni patrí do pôsobnosti pobočky.

28. Podľa § 186 ods. 3 zákona o sociálnom poistení, podanie sa posudzuje podľa obsahu. Z podania musí byť zrejmé, kto ho podáva, akej veci sa týka, čo sa navrhuje, a musí byť podpísané a označené dátumom podania.

29. Podľa § 210 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, organizačné zložky Sociálnej poisťovne vydávajú rozhodnutie vo veciach uvedených v § 178 ods. 1 písm. a) a v § 179 ods. 1 písm. a) a b).

30. Podľa § 210 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, organizačné zložky Sociálnej poisťovne sú povinné rozhodnúť vo veciach uvedených v odseku 1 najneskôr do 60 dní od začatia konania, v mimoriadne zložitých prípadoch možno túto lehotu predĺžiť najviac o 60 dní, čo treba oznámiť účastníkom konania.

31. Podľa § 212 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje doručením rozhodnutia, ak tento zákon neustanovuje inak. Deň doručenia rozhodnutia je deň jeho oznámenia.

32. Podľa § 212 ods. 3 zákona o sociálnom poistení, rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje doručením rozhodnutia do vlastných rúk alebo poštou ako doporučená zásielka s doručenkou a poznámkou "do vlastných rúk". Do vlastných rúk sa doručujú rozhodnutia

- a) o nepriznaní dávky, odňatí dávky, znížení dávky alebo o zastavení výplaty dávky,
- b) o uložení povinnosti vrátiť neprávom vyplatené sumy na dávke,
- c) o poistnom, o príspevku na starobné dôchodkové sporenie, 1) o uložení pokuty a penále,
- d) o prerušení konania,
- e) o zastavení konania.

33. Podľa § 212 ods. 4 zákona o sociálnom poistení (v znení účinnom do 31.12.2018), ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

34. Podľa § 214 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, proti rozhodnutiu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne má účastník konania právo podať odvolanie, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak sa účastník konania nevzdal odvolania písomne alebo ústne do zápisnice.

35. Podľa § 215 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, odvolanie možno podať v lehote do 30 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia; odvolanie proti rozhodnutiu vo veciach uvedených v § 178 ods. 1 písm. a) ôsmom bode a deviatom bode možno podať v lehote do 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia.

36. Podľa § 215 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, včas podané odvolanie má odkladný účinok, ak tento zákon neustanovuje inak.

37. Podľa § 217 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, ak o odvolaní nerozhodne organizačná zložka Sociálnej poisťovne, ktorá napadnuté rozhodnutie vydala, predloží odvolanie spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo.

38. Podľa § 218 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

39. Podľa § 218 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

40. Správny súd v Banskej Bystrici viazaný právnym názorom kasačného súdu vysloveného v rozsudku 7Sžsk/27/2021 a nálezom Ústavného súdu SR III. ÚS 593/2022-29 zo dňa 7. februára 2023, vec opätovne prejednal a oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 23. mája 2024.

41. V posudzovanej veci sa žalobca podanou správnu žalobou domáhal ochrany pred nečinnosťou žalovaného. Žalovaný je v zmysle Správneho súdneho poriadku orgánom verejnej správy, ktorému zákon o sociálnom poistení zveril právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach právnických a fyzických osôb, keď v § 172 ods. 2 zákona o sociálnom poistení stanovil, že v konaniach vo veciach sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia a účastníkov právnych vzťahov starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom sociálna poisťovňa. Nečinnosť orgánu verejnej správy ako negatívny a nezákonný jav nastáva v prípade, ak tento orgán vo veci nekoná, t. j. je pasívny, aj keď podľa zákona má povinnosť konať. Nečinnosť orgánu verejnej správy je pritom spojená už z povahy veci s plynutím lehôt, v rámci ktorých má orgán verejnej správy uskutočniť administratívne konanie, resp. vydať konečné rozhodnutie alebo opatrenie. Ide o lehoty upravené buď v zákone, alebo ak takto upravené nie sú je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť v lehote primeranej, resp. vydať rozhodnutie včas a bez zbytočných prietahov (§ 3 ods. 4 Správneho súdneho poriadku). K prietahom dochádza aj vtedy, ak orgán verejnej správy síce koná, ale nedodržiava lehoty určené pre procesné úkony a to spravidla pre rozhodnutie vo veci.

42. Úlohou správneho súdu v tomto konkrétnom prípade bolo posúdiť, či žalovaný správne zaujala stanovisko k podanému odvolaniu žalobcu, teda či skutočne odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne pobočka Levice č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 7. januára 2016 bolo podané oneskorene. Po preskúmaní predmetnej veci dospel správny súd k záveru, že rozhodnutie bolo doručené prostredníctvom pošty na doručenkú do vlastných rúk s obsiahnutými údajmi o prevzatí zásielky dňa 20. januára 2016, o neúspešnom pokuse o doručenie zásielky s výzvou na opakované doručenie dňa 13. januára 2016, o opakovanom doručovaní 14. januára 2016 a o dni uloženia zásielky 14. januára 2016. Žalobca podal odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu podaním zo dňa 3. februára 2016 doručeným prvostupňovému správne orgánu 5. februára 2016. Odvolanie bolo podané na poštovú prepravu 3. februára 2016. Žalovaný žalobcovi oznámil listom zo dňa 4. apríla 2016, že žalobca podal odvolanie po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehote odo dňa oznámenia prvostupňového rozhodnutia. Žalovaný uviedol, že prvostupňové rozhodnutie bolo žalobcovi doručované opakovane, doporučene do vlastných rúk, čo Slovenská pošta žalobcovi oznámila a zároveň zásielku uložila na pošte dňa 14. januára 2016. Žalovaný poukázala na znenie § 212 ods. 4 zákona o sociálnom poistení podľa ktorého zásielka bola uložená 14. januára 2016, preto sa za deň doručenia považuje 18. januára 2016, keďže 17. januára 2016 bola nedeľa. Prvostupňové rozhodnutie po márnom uplynutí 15-dňovej lehote na podanie odvolania nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 3. februára 2016, keďže posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol 2. február 2016.

43. V posudzovanom prípade, tak ako už bolo odôvodnené Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sa/5/2018-124 zo dňa 27. septembra 2018 zo znenia ust. § 212 ods. 1 a 3 zákona o sociálnom poistení je nepochybné, že rozhodnutie sa účastníkovi oznamuje doručením do vlastných rúk, či už osobne alebo poštou. Náhradné doručenie upravené v § 212 ods. 4 nie je upravené ako

alternatíva doručenia do vlastných rúk, ale ako nahradenie skutočného doručenia. Nahradiť doručenie do vlastných rúk logicky možno len v prípade, že nedôjde k reálnemu doručeniu do vlastných rúk. Jednotlivé odseky § 212 zákona o sociálnom poistení je potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti. V prípade, že nedošlo k oznámeniu rozhodnutia účastníkovi konania jeho doručením do vlastných rúk či už osobne alebo poštou podľa § 212 ods. 1, 3 zákona o sociálnom poistení môže byť doručenie do vlastných rúk nahradené fikciou doručenia, ktorá nastane pri zachovaní postupu podľa § 212 ods.4 zákona o sociálnom poistení. Inak povedané, náhradné doručenie neprichádza do úvahy, ak bola zásielka doručená do vlastných rúk reálne. Ak bola zásielka doručená do vlastných rúk, odpadá dôvod doručenia rozhodnutia nahrádzať fikciou, tak ako tomu bolo v predmetnom posudzovanom prípade, keď je z doručky obsahnutých údajov zrejme, že žalobca si zásielku prevzal dňa 20. januára 2016. Doručka teda obsahuje údaj o reálnom doručení písomnosti s podpisom žalobcu. Z textu § 212 ods. 1, 3 a 4 nemožno dospieť k tomu, že náhradné doručenie fikciou podľa odseku 4 je alternatívou doručenia do vlastných rúk, a teda ide o dva popri sebe stojace spôsoby doručenia, nakoľko by to bolo v rozpore so samou podstatou fikcie doručenia.

44. Zásadnou právnou otázkou vzájomného vzťahu ustanovení o doručovaní písomností do vlastných rúk (reálne prevzatie zásielky adresátom) k ustanoveniu o náhradnom doručení zásielky (fikcia doručenia) v administratívnom konaní sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý k tomu podal výklad, napr. v rozhodnutí sp. zn.: 3Sžf/29/2016 zo dňa 23.11.2017, kde tento výklad podal vo vzťahu k Daňovému poriadku (zákon č. 563/2009 Z. z.), ktorý obsahuje obdobnú úpravu náhradného doručenia, pričom zároveň poukázal na viacero obdobných rozhodnutí NS SR. Správny súd nenašiel dôvody, aby sa od takejto argumentácie a výkladu právnej úpravy riadneho doručenia do vlastných rúk a náhradného doručenia do vlastných rúk, odklonil. Zásadnou právnou otázkou v konaní je vzájomný vzťah ustanovenia o doručovaní písomnosti do vlastných rúk (reálne prevzatie zásielky adresátom) k ustanoveniu o náhradnom doručení zásielky (fikcia doručenia). Z doručky je zrejme, že došlo ku konkurencii spôsobov doručovania zásielky tým, že v priebehu odbernej lehoty si adresát zásielku reálne prevzal. Pokiaľ doručka, z ktorej správny orgán vychádza preukazuje súčasne reálne doručenie, správny orgán už skutočnosti týkajúcej sa náhradného doručenia neskúma. Náhradné doručenie je iba subsidiárnym prostriedkom doručovania písomností, jeho okolnosti musia byť vždy riadne preukázané, spravidla vyžaduje ďalšie dokazovanie. Uprednostnenie náhradného doručenia na základe toho istého dôkazného prostriedku nemožno považovať za ústavne konformné podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy v spojení s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR. Uplatnenie inštitútu fikcie doručenia by vyžadovalo ďalšie dokazovanie, napr. či došlo k oznámeniu o ďalšom osobnom doručení a pod. V prípade, že adresát zásielky, v tomto prípade žalobca, si zásielku osobne prevezme na pošte, je vylúčené aplikovať inštitút náhradného doručenia. Takýto postup by bol v rozpore s účelom a zmyslom ustanovenia upravujúceho inštitút náhradného doručenia, ako aj v rozpore s princípom právnej istoty.

45. Z uvedeného vyplýva, že žaloba bola dôvodná, keď žalobca tvrdil, že žalovaný je nečinný, keď nerozhodol o odvolaní, a preto správny súd žalovanému uložil podľa § 250 ods. 1 SSP, aby rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu v lehote 30 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Bude úlohou žalovaného o podanom odvolaní rozhodnúť v určenej lehote a rozhodnutie doručiť účastníkovi ako aj správne súdu. Ak žalovaný správne súdu preukáže odstránenie nečinnosti vydaním rozhodnutia vo veci, správny súd toto konanie zastaví.

46. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 167 SSP, podľa ktorého má právo na náhradu trov konania účastník, ktorý bol v konaní celkom alebo sčasti úspešný. Žalobca bol v konaní celkom úspešný, preto mu súd priznal právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania pred správnym súdom ako aj pred súdom kasačným (§ 467 ods. 3 SSP). Výška trov konania bude určená samostatným rozhodnutím, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech (§ 442 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia Správneho súdu v Banskej Bystrici oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na správnom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (§ 444 ods. 1 SSP). Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

(2) Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť: a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva, d) návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v prípade konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ (správne žaloby v sociálnych veciach) nemusí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 2 písm. b/ SSP).